

พาเนียม - เลขสิบ

การรุ่งเรืองและการล่มสลายของประชาชาติทั้งหลาย: การประทับตราแก่ 144,000
และประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่ซ่อนอยู่ของดาเนียล 11:10-16

Jeff Pippenger
2025-04-16

ใจความในข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสองคือการขึ้นและการล่มสลายของกษัตริย์ฝายใต้ เช่นเดียวกับการขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตัวแทนโดยประธานาธิบดีคนสุดท้ายในข้อสอง ดังเช่นที่เป็นตัวแทนฝายโลกคนสุดท้ายของอำนาจแห่งพญานาค; การขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายของสหประชาชาติซึ่งเป็นตัวแทนไว้ในข้อสามและข้อสี่ ข้อห้าถึงข้อเก้าเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของอำนาจสันตะปาปาตั้งแต่ปี 538 จนถึง 1798 ปี 538 เป็นเครื่องหมายแห่งการได้รับอำนาจของอำนาจสันตะปาปา ปี 1798 เป็นเครื่องหมายแห่งบาดแผลถึงตายของสันตะปาปา และเพราะฉะนั้น ข้อห้าถึงข้อเก้าจึงเป็นตัวแทนการขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายของสัตว์ร้าย ข้อสิบเป็นเครื่องหมายปี 1989 ว่าเป็นการล่มสลายของกษัตริย์ฝายใต้ ดังที่เป็นตัวแทนโดยอดีตสหภาพโซเวียต

“ทุกประชาชาติที่ได้ก้าวขึ้นมาบนเวทีแห่งการกระทำ ล้วนได้รับอนุญาตให้ครอบครองที่แห่งตนบนแผ่นดินโลก เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ว่าจะปฏิบัติให้สัมพันธ์ตามพระประสงค์ของ ‘ผู้เผ่าดูและองค์บริสุทธิ์’ หรือไม่ คำพยากรณ์ได้ติดตามความรุ่งขึ้นและความล่มสลายของจักรวรรดิยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก—บาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก และโรม กับแต่ละอาณาจักรเหล่านี้ เช่นเดียวกับบรรดาประชาชาติที่มีอำนาจน้อยกว่า ประวัติศาสตร์ได้ชำระรอยตนเอง แต่ละแห่งมีวาระแห่งการทดสอบของตน แต่ละแห่งล้มเหลว สงครามของตนเลือนหาย อำนาจของตนเสื่อมสูญ และที่แห่งตนก็ถูกผู้อื่นเข้าครอบครองแทน....”

“จากการรุ่งขึ้นและล่มสลายของบรรดาประชาชาติ ดังที่ได้ทรงทำให้แจ่มชัดไว้ในหน้าพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้ว่า เกียรติสิริอันเป็นเพียงภายนอกและฝายโลกนั้นไร้ค่าเพียงใด บาบิโลน พร้อมด้วยอำนาจทั้งสิ้นและความโอ้อวดระการของมัน ซึ่งโลกของเราไม่เคยได้เห็นสิ่งใดเสมอเหมือนนับแต่นั้นมา—อำนาจและความโอ้อวดระการซึ่งต่อประชาชนในยุคนี้คนนั้นดูมันคงและยังยืนเพียงนั้น—ได้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงเพียงใด! มันได้พินาศไปดัง ‘ดอกหญ้า’ เช่นนั้นเอง ทุกสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าเป็นรากฐานก็พินาศไปเช่นนี้ มีเพียงสิ่งทีผูกพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์และสำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้นที่สามารถดำรงอยู่ได้ หลักการของพระองค์เท่านั้นเป็นสิ่งที่มั่นคงแน่นอนเพียงสิ่งเดียวที่โลกของเราจะรู้จัก” Education, 177, 184.

ข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสองระบุถึงการผงาดขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายครั้งสุดท้ายของกษัตริย์แห่งทิศใต้ ซึ่งมีรัสเซียเป็นตัวแทน

ส่วนข้อสิบสามถึงข้อสิบห้าระบุถึงการผงาดขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายครั้งสุดท้ายของสหรัฐอเมริกา เรื่องราวเชิงพยากรณ์ทั้งหมดในบทที่สิบเอ็ดถูกสร้างขึ้นบนโครงสร้างแห่งการผงาดขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรต่าง ๆ ผู้ศึกษาคำพยากรณ์ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงนี้ หากเขาจะมีความเป็นไปได้ใด ๆ ที่จะจำแนกสารแห่งคำพยากรณ์ของบทที่สิบเอ็ดได้อย่างถูกต้อง

มุมมองพื้นฐานของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดคือ บทนี้ประกอบด้วยภาพประกอบที่เกิดซ้ำ ๆ ของการขึ้นและการล่มสลายของราชอาณาจักรทั้งหลาย เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า "So perished the Medo-Persian kingdom, and the kingdoms of Grecia and Rome," นางกำลังกำหนดให้ "Grecia" เป็นพยานาค "Rome" เป็นสัตว์ร้าย และ "Medo-Persia" เป็นผู้พยากรณ์เท็จ นางกำลังกำหนดถึงการขึ้นครั้งสุดท้ายและการล่มสลายครั้งสุดท้ายของอาณาจักรฝ่ายโลกสุดท้าย ซึ่งประกอบด้วยพยานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ ผู้ซึ่งเริ่มต้นการขึ้นของตน ณ กฎหมายวันอาทิตย์ และนำโลกไปสู่อารมาเกิดดอน ตามการสำเร็จของวิวรณ์ 16:12-21 นางกำลังชี้แนะประชากรของพระเจ้าไปสู่ "the rise and fall of nations as made plain in the pages of Holy Writ" ให้เป็นมุมมองที่ต้องใช้ เพื่อ "to learn how worthless is mere outward and worldly glory."

เหตุผลที่เราจำเป็นต้อง "เรียนรู้ว่าศักดิ์ศรีภายนอกและสงราศิฝ่ายโลกนั้นไร้ค่าเพียงใด" ก็เพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้นว่า ทุกสิ่งยอมพินาศไป "ซึ่งไม่มีพระเจ้าเป็นรากฐานของตน" ดังนั้น การมีพระเจ้า หรือไม่มีพระเจ้า เป็นรากฐานของท่าน จึงเป็นเรื่องแห่งความเป็นความตาย จากจุดนั้นในการคลี่คลายความคิด Sister White จึงให้คำนิยามว่า การมีพระเจ้าเป็นรากฐานหมายถึงอะไร เมื่อเธอก้าวว่า "มีเพียงสิ่งที่คุณพัวพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์ และสำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้นที่ดำรงอยู่ได้" เธอเพิ่งได้อธิบายว่า ทุกสิ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานของพระเจ้ายอมพินาศ และคุณลักษณะกำกับสองประการของสิ่งที่ก่อสร้างอยู่บนรากฐานนั้นคือ สิ่งนั้น "ผูกพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์" และสิ่งนั้น "สำแดงพระลักษณะของพระองค์" พระลักษณะของพระองค์คือรากฐานของพระองค์

แล้วในประโยคปิดท้ายของย่อหน้านั้น นางได้กล่าวว่า "หลักการของพระองค์เป็นสิ่งเดียวที่มั่นคงถาวรในโลกของเราจัก" พระลักษณะของพระเจ้าคือหลักการของพระองค์ และหลักการของพระองค์ก็สำแดงพระลักษณะของพระองค์ เป็นเรื่องแห่งความเป็นความตายในวิธีที่มนุษยชาติสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะรากฐานของสรรพสิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ารากโครงสร้างพื้นฐานของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดถูกสร้างขึ้นบนเรื่องเล่าแห่งการขึ้นและการล่มสลายของราชอาณาจักรต่าง ๆ มีข้อความตอนหนึ่งที่มีการเฉลียวใจแก่เราถึงแบบอย่างการศึกษาที่ถูกต้อง

"มีการศึกษาประวัติศาสตร์ประเภทหนึ่งซึ่งไม่ควรถูกตำหนิ ประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นหนึ่งในวิชาที่ศึกษาในโรงเรียนของผู้เผยพระวจนะ ในบันทึกแห่งการทรงดำเนินของพระองค์กับบรรดาประชาชาติ รอยพระบาทของพระยาห์เวห์ได้ถูกติดตามไว้ ดังนั้นในทุกวันนี้ เราจึงต้องพิจารณาการทรงดำเนินของพระเจ้ากับบรรดาประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก เราต้องมองเห็นในประวัติศาสตร์ถึงความสำเร็จสมจริงของคำพยากรณ์ ศึกษาการทรงงานของพระญาณสอดส่องในบรรดาขบวนการปฏิรูปอันยิ่งใหญ่ และเข้าใจความก้าวหน้าของเหตุการณ์ทั้งหลายในการระดมประชาชาติเพื่อความขัดแย้งครั้งสุดท้ายแห่งมหากาโรได้แก่นั้น" The Ministry of Healing, 441.

การศึกษาประวัติศาสตร์อย่างซำระให้บริสุทธิ์นั้นย่อมหมายถึงการศึกษาการที่พระเจ้าทรงกระทำต่อบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก และรวมทั้งการทรงนำโดยพระญาณสอดส่องของพระเจ้าในบรรดาขบวนการปฏิรูปของพระองค์ด้วย ฉะนั้น ประวัติศาสตร์ที่ซำระให้บริสุทธิ์จึงครอบคลุมทั้งแนวการศึกษาภายนอกและภายใน จุดประสงค์ของการใช้ประวัติศาสตร์เพื่อยืนยันพระวจนะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า คือการใช้ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์นั้นเพื่อ "เข้าใจความคืบหน้าของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในการจัดระดมบรรดาประชาชาติเพื่อความขัดแย้งครั้งสุดท้ายแห่งมหากาโรต่อสู" ย่อหน้าก่อนหน้านี้นี้จากซิสเตอ

รู้ไว้ที่ได้มาจากคำอธิบายที่กระฉ่างอย่างยิ่งเกี่ยวกับความจำเป็นในการสร้างแบบจำลองเชิงพยากรณ์ของประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งตั้งอยู่บนโครงสร้างพื้นฐานที่แสดงให้เห็นใน “การขึ้นและการล่มสลาย” ของอาณาจักรทั้งหลาย

“ในฐานะเป็นการเตรียมตัวสำหรับงานคริสเตียนหลายคนเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับความรู้กว้างขวางจากงานเขียนทางประวัติศาสตร์และเทววิทยา พวกเขาคิดว่าความรู้นี้จะช่วยพวกเขาในการสั่งสอนพระกิตติคุณ แต่การศึกษาความคิดเห็นของมนุษย์อย่างตราตรึงของพวกเขากลับมีแนวโน้มจะบั่นทอนพันธกิจของตนมากกว่าจะเสริมกำลังให้เข้มแข็ง เมื่อข้าพเจ้าเห็นห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือเล่มหนาทางประวัติศาสตร์และภูมิรู้ด้านเทววิทยา ข้าพเจ้าคิดว่า เหตุใดจึงใช้เงินเพื่อสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร? บทที่หกของพระธรรมยอห์นบอกเราได้มากกว่าสิ่งที่อาจพบได้ในงานเขียนเช่นนั้น พระคริสต์ตรัสว่า ‘เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย’ ‘เราเป็นอาหารทรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์’ ‘ผู้ที่เชื่อในเราก็มียุติธรรมนิรันดร์’ ‘ถ้อยคำซึ่งเรากล่าวกับท่านทั้งหลาย เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต’ ยอห์น 6:35, 51, 47, 63.”

“มีการศึกษาประวัติศาสตร์อย่างหนึ่งซึ่งไม่ควรถูกตำหนิ ประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นหนึ่งในวิชาที่ศึกษาในโรงเรียนของพวกผู้เผยพระวจนะ ในบันทึกแห่งการทรงจัดการของพระองค์ต่อบรรดาประชาชาติ ได้มีการติดตามรอยพระบาทของพระยาห์เวห์ ดังนั้น ในทุกวันนี้เราจึงต้องพิจารณาการทรงจัดการของพระเจ้าต่อประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก เราต้องมองเห็นในประวัติศาสตร์ถึงความสำเร็จของคำพยากรณ์ ศึกษาการทรงดำเนินของพระญาณสอดส่องในขบวนการปฏิรูปอันยิ่งใหญ่ และเข้าใจความก้าวหน้าของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในการระดมประชาชาติเพื่อความขัดแย้งครั้งสุดท้ายแห่งมหากาตอลัส”

“การศึกษาดังกล่าวจะให้ทัศนะเกี่ยวกับชีวิตที่กว้างขวางและครอบคลุม จะช่วยให้เราเข้าใจบางสิ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์และการพึ่งพาอาศัยกันของชีวิต ว่าเราทั้งหลายได้ถูกผูกพันเข้าด้วยกันอย่างน่าอัศจรรย์เพียงใดในภราดรภาพอันยิ่งใหญ่แห่งสังคมและบรรดาประชาชาติ และการกดขี่กับการทำให้สมาชิกคนหนึ่งเสื่อมทรามนั้น หมายถึงความสูญเสียแก่ทุกคนมากเพียงใด”

“แต่ประวัติศาสตร์ตามที่ศึกษากันโดยทั่วไปนั้น มุ่งสนใจความสำเร็จของมนุษย์ ชัยชนะของเขาในสงคราม ความสำเร็จของเขาในการได้มาซึ่งอำนาจและความยิ่งใหญ่ การทรงกระทำของพระเจ้าในกิจการทั้งหลายของมนุษย์จึงถูกมองข้ามไป มีเพียงไม่กี่คนที่ศึกษาการดำเนินไปของพระประสงค์ของพระองค์ในการรุ่งเรืองขึ้นและการล่มสลายของบรรดาประชาชาติ”

“และโดยมากแล้ว เทววิทยา ตามที่มีการศึกษาและสั่งสอนกันอยู่ ก็เป็นเพียงบันทึกแห่งการคาดคะเนของมนุษย์ ซึ่งมีแต่จะ ‘ทำให้คำปรึกษามีดมนไปด้วยถ้อยคำที่ปราศจากความรู้’ เท่านั้น บ่อยครั้งเกินไป แรงงูใจในการสะสมหนังสือมากมายเหล่านี้ มิใช่ความปรารถนาที่จะได้รับอาหารสำหรับจิตใจและจิตวิญญาณมากเท่ากับเป็นความทะเยอทะยานที่จะทำความคุ้นเคยกับบรรดานักปรัชญาและนักเทววิทยา เป็นความปรารถนาที่จะเสนอศาสนาคริสต์แก่ผู้คนด้วยถ้อยคำและข้อเสนอที่ทรงภูมิรู้.”

“หนังสือทั้งปวงที่ถูกเขียนขึ้นนั้น หากเชื่อว่าทุกเล่มจะสามารถบรรลุจุดประสงค์แห่งชีวิตอันบริสุทธิ์ได้ไม่ ‘จงเรียนจากเรา’ พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ตรัส ‘จงเอาแอกของเราแบกไว้’

‘จงเรียนรู้ความอ่อนสุภาพและความถ่อมใจของเรา’ ความหยิ่งผยองทางสติปัญญาของท่านจะไม่ช่วยให้ท่านสื่อสารกับดวงวิญญาณที่กำลังพินาศเพราะขาดแคลนขนมปังแห่งชีวิตได้ ในการศึกษาหนังสือเหล่านี้ ท่านกำลังยอมให้หนังสือเหล่านั้นเข้ามาแทนที่บทเรียนภาคปฏิบัติซึ่งท่านควรเรียนรู้จากพระคริสต์ ด้วยผลแห่งการศึกษานี้ ประชาชนมิได้รับการหล่อเลี้ยง สิ่งที่ได้จากการค้นคว้าเพียงเล็กน้อย ซึ่งทำให้จิตใจอ่อนล้าอย่างยั้งนั้น ให้สิ่งที่จะช่วยบุคคลหนึ่งให้เป็นผู้ปฏิบัติงานเพื่อดวงวิญญาณที่ประสบความสำเร็จได้น้อยเต็มที”

“พระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมา ‘เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน’ ลูคา 4:18 ในคำสั่งสอนของพระองค์ พระองค์ทรงใช้ถ้อยคำที่ง่ายที่สุดและสัญลักษณ์ที่ชัดเจนที่สุด และมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ประชาชนสามัญพึงพระองค์ด้วยความยินดี’ มาระโก 12:37 บรรดาผู้ที่กำลังแสวงหาจะกระทำพระราชกิจของพระองค์สำหรับบุคคลนี้ จำเป็นต้องมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในบทเรียนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานไว้。”

“พระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นการศึกษาที่สูงที่สุดเหนือสิ่งทั้งปวง บรรดาผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้ประชาชนจำเป็นต้องรับประทานจากอาหารแห่งชีวิต สิ่งนี้จะประทานกำลังฝ่ายจิตวิญญาณแก่เขา แล้วเขาจะพร้อมที่จะปรนนิบัติรับใช้ผู้คนทุกคนขึ้น” The Ministry of Healing, 441–443.

ซิสเตอร์ไวท์ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า

การตระหนักถึงการทรงงานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการสถาปนาภคัตริย์และปลดกษัตริย์ออก โดยขึ้นอยู่กับทางเลือกของกษัตริย์นั้น คือปรัชญาที่แท้จริงของการศึกษาประวัติศาสตร์

“ในประวัติศาสตร์ของบรรดาประชาชาติ ผู้ศึกษาพระวาทะของพระเจ้าอาจเห็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง บาบิโลนซึ่งในที่สุดก็ถูกทำลายและแตกสลาย ได้สว่างกลับไป เพราะเมื่ออยู่ในความรุ่งเรือง บรรดาผู้ปกครองของมันได้ถือว่าตนเป็นอิสระจากพระเจ้า และได้ยกความรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรของตนให้แก่ความสำเร็จของมนุษย์ อาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซียถูกยึดมเยื่อนด้วยพระพิโรธแห่งสวรรค์ เพราะในอาณาจักรนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกเหยียบย่ำลงใต้เท้า ความยำเกรงพระเจ้าไม่พบที่อยู่ในใจของประชาชนส่วนใหญ่อย่างสิ้นหลาม ความชั่วร้าย การหมิ่นประมาทพระเจ้า และความเสื่อมทรามแผ่ครอบงำ อาณาจักรทั้งหลายที่ติดตามมานั้นยิ่งเลวทรามและเสื่อมทรามยิ่งกว่าเดิม และอาณาจักรเหล่านั้นก็ทรุดต่ำลง ต่ำลงไปอีกในมาตรฐานแห่งคุณค่าทางศีลธรรม”

“อำนาจที่ผู้ปกครองทุกคนบนแผ่นดินโลกใช้อยู่ นั้น เป็นอำนาจที่สวรรค์ประทานให้ และความสำเร็จของเขาขึ้นอยู่กับการใช้อำนาจที่ได้รับมอบนั้น สำหรับแต่ละคน พระวาทะของผู้เฝ้าดูจากสวรรค์มีว่า ‘เราได้คาดเจ้าไว้ แม้ว่าเจ้ามิได้รู้จักเรา’ อีสยาห์ 45:5 และสำหรับแต่ละคน ถ้อยคำที่ได้ตรัสแก่บุคคลนั้นในกาลก่อนนั้น เป็นบทเรียนแห่งชีวิตว่า ‘เพราะฉะนั้น โอ ข้าแต่พระราชบิดา ขอทรงรับคำแนะนำของข้าพระองค์ คือทรงละบาปของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และละความชั่วช้าของพระองค์ด้วยการสำแดงพระกรุณาแก่คนยากจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์จะยืนนานออกไป’ ดาเนียล 4:27”

“การเข้าใจสิ่งเหล่านี้—การเข้าใจว่า ‘ความชอบธรรมยกชูประชาชาติ’ ว่า ‘พระที่นั่งทรงสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม’ และ ‘ทรงตั้งขึ้นไว้ด้วยพระเมตตา’ การตระหนักถึงการสำแดงออกของหลักการเหล่านี้ในการสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ผู้

‘ทรงถอดกษัตริย์ทั้งหลายออก
และทรงสถาปนา กษัตริย์ทั้งหลายขึ้น’—นี่แหละคือการเข้าใจปรัชญาแห่งประวัติศาสตร์ สุภาพิต 14:34;
16:12; 20:28; ดาเนียล 2:21.”

“มีเพียงในพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้นที่เรื่องนี้ถูกสำแดงไว้อย่างชัดเจน ณ ที่นี้ได้แสดงให้เห็นว่า
กำลังของบรรดาประชาชาติ เช่นเดียวกับของปัจเจกชน
มิได้อยู่ในโอกาสหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดูประหนึ่งจะทำให้พวกเขาไม่มีผู้ใดพิชิตได้;
มิได้อยู่ในความยิ่งใหญ่ที่พวกเขาโอ้อวดกันนั้น
แต่ถูกวัดด้วยความซื่อสัตย์ที่พวกเขาปฏิบัติให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า” Prophets and
Kings, 501, 502.

หัวข้อในข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสองคือการขึ้นและการล่มลงของกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นเครื่องหมายแห่งการผนึกคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
และเป็นบททดสอบประการที่สองจากสามประการซึ่งได้เริ่มขึ้น ณ เวลาสุดท้ายในปี 1989
ดังที่แสดงไว้ในข้อสิบ.

การประหัตประหารนั้นได้ถูกพรรณนาไว้โดยดาเนียลในถ้ำสิงโต ชายผู้ประเสริฐทั้งสามในเตาไฟที่ลุกโชน
ดาเนียลและชายผู้ประเสริฐทั้งสามอธิษฐานเพื่อจะเข้าใจความฝันของเนบูคัดเนสซาร์เรื่องรูปปั้นแห่งสัตว์ต่าง ๆ
ในบทที่สอง ดาเนียลอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งเลวีนิติยี่สิบหกในบทที่เก้า
บรรดาผู้ที่มีปัญหาที่เข้าใจการเพิ่มขึ้นของความรู้ โยชูวาผู้ซึ่งบาปของตนถูกนำออกไปในเศคาริยาห์บทที่สาม
เศรบบาเบลในบทที่สี่ โยเซฟผู้ได้เป็นผู้ครอบครองรองในอียิปต์
พวกเขาถูกในห้วงชั้นบนเป็นเวลาสิบวันล่วงหน้าก่อนวันเพ็ญเทศกาล
พวกเขามีเลอไรต์ในการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ ลาซาร์สผู้นำขบวนในคราวการเสด็จเข้าอย่างมีชัย
และคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันในวิวรณ์บทที่เจ็ด.

ข้อที่สิบเอ็ดมาถึงในปี 2014 ณ จุดเริ่มต้นของสงครามยูเครน และในเดือนกรกฎาคม ปี 2023
การทดสอบทางด้านการณ์เห็น ซึ่งประชากรของพระเจ้าถูก “ทำให้ขาว” ก็ได้เริ่มต้นขึ้น
บรรทัดที่ห้าในบทที่สิบเอ็ดคือข้อสิบสามถึงข้อสิบห้า

ภาพรวมของเส้นที่ห้า

เพราะกษัตริย์ฝ่ายเหนือจะกลับมาอีก และจะระดมพลจำนวนมากยิ่งกว่าครั้งก่อน
และแน่นอนว่าเมื่อเวลาผ่านไปหลายปี เขาจะยกมาพร้อมด้วยกองทัพใหญ่และทรัพย์สมบัติมากมาย
และในกาลเวลานั้นจะมีคนเป็นอันมากลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้
อีกทั้งพวกคนฉ้อฉลในชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อสถาปนาในมิตนั้น แต่เขาทั้งหลายจะล่มลง
ดังนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือจะยกมา และก่อแข็งเทินขึ้น และยึดนครที่มีป้อมปราการแข็งแรงที่สุดได้
และกองกำลังของฝ่ายใต้จะไม่อาจต้านทานได้ ทั้งพลไพร่ที่คัดเลือกแล้วของเขาก็เช่นกัน
และจะไม่มีการใดต้านทานได้เลย ดาเนียล 11:13-15

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้สำเร็จลงในปี 200 ก่อนคริสตกาล และซีถึงยุทธการแห่งพานิยาม
ซึ่งรวมถึงกษัตริย์ผู้เป็นปฏิปักษ์และพันธมิตรของพวกเขา อีกทั้งข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังเป็นจุดหนึ่งในประวัติศาสตร์
ที่กรุงโรมฝ่ายนอกศาสนาเริ่มแสดงบทบาทของตนเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อ
พระคัมภีร์เหล่านี้ครอบคลุมถึงการรุ่งขึ้นและการล่มสลายครั้งสุดท้ายของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระ
คัมภีร์ แต่ยิ่งรวมถึงประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระคริสต์เสด็จไปยังซีซาร์ยา ฟิลิปปี
ที่ซึ่งเปโตรระบุตำแหน่งของการประหัตประหารคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันไว้ด้วย
ประวัติศาสตร์นี้เป็นแบบอย่างของการประหัตประหารคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

พร้อมกับการมาถึงของบททดสอบประการที่สามจากสามประการในบทที่สิบสอง ซึ่งประกอบด้วยการ “ชำระให้บริสุทธิ์ ทำให้ขาว และถูกลองดู”

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้นำไปสู่ข้อสิบหก ซึ่งมีการพรรณนาถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เมื่อการประชุมค่ายที่เอ็กซ์เตอร์สิ้นสุดลงในวันที่ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1844 หลุยส์ พรหมจารีที่มีปัญญาได้นำข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนไปทั่วแนวชายฝั่งตะวันออกของสหรัฐอเมริกาภายในหกสัปดาห์ มีช่วงเวลาหนึ่งที่หลุยส์ พรหมจารีทั้งหมดตื่นขึ้น และคนจำพวกหนึ่งไม่มีน้ำมัน พร้อมทั้งทุกสิ่งที่สิ่งนั้นบ่งชี้ เมื่อชื่อของซีโมน บาร์โยนา ถูกเปลี่ยนเป็นเปโตร การประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันก็ถูกกำหนดหมายไว้ นับจากจุดนั้นเป็นต้นมา พระเยซูทรงเริ่มสอนเหล่าสาวกเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับกางเขน

กางเขนเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง และวิลเลียม มิลเลอร์ ผู้ซึ่งถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งในทางกลับกันก็ถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าโดยเอลียาห์ ได้รับการยกขึ้นมาเพื่อนำเสนอ “เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง” ดังเช่นที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและเอลียาห์ได้กระทำ ยอห์นกล่าวไว้เช่นนี้.

แต่เมื่อเขาเห็นพวกฟาริสีและสะดูสีจำนวนมากที่พิถีพิถันของเขายอห์นกล่าวว่า โอ ชั่วช้าพันรักร้าย ใครได้เตือนพวกท่านให้หนีจากพระอาชญาที่จะมาถึงเล่า? มัทธิว 3:7

เอลียาห์กล่าวไว้เช่นนี้.

และอาหับได้สร้างเสารูปเคารพขึ้น และอาหับได้กระทำการที่ยั่วพระพิโรธพระเจ้าแห่งอิสราเอลยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลที่อยู่ก่อนท่าน ในสมัยของท่าน ฮีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่ เขาวางรากฐานเมืองนั้นด้วยอาปிரามบุตรหัวปีของตน และตั้งประตูเมืองนั้นด้วยเสกบุตรคนสุดท้ายของตน ตามพระวาทะของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัสโดยโยชูวาบุตรนูน และเอลียาห์ชาวทิซบี ผู้เป็นคนหนึ่งจากชาวกิเลอาด ได้กล่าวแก่อาหับว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ แน่ทีเดียวว่าในปีเหล่านี้จะไม่มีน้ำค้างหรือฝน เว้นไว้แต่ตามคำของข้าพเจ้า” 1 พงศกษัตริย์ 16:33-17:1

เมื่อกำลังงานของวิลเลียม มิลเลอร์ในฐานะผู้ปฏิรูปสมัยใหม่ ซีสเตอร์ไวท์ได้กล่าวว่า:

“จำเป็นที่มนุษย์จะต้องถูกลงโทษให้ตระหนักถึงอันตรายของตน; ที่พวกเขาจะต้องถูกเร้าให้เตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์อันศักดิ์สิทธิ์และเครื่องขрімซึ่งเกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองพระคุณ” *The Great Controversy*, 310.

ข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นตัวแทนของ “เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง” เหตุการณ์เหล่านั้นถูกเปิดเผย ณ เวลาแห่งอวสานในปี 1989 และได้รับการสำแดงอย่างชัดเจนแล้ว

“ก่อนการถูกตรึงกางเขน พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงอธิบายแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องถูกประหารชีวิตและจะทรงเป็นขึ้นอีกจากอุโมงค์ฝังศพ และเหล่าทูตสวรรค์ก็อยู่ที่นั่นเพื่อประทับถ้อยคำของพระองค์ไว้ในจิตใจและในดวงใจของพวกเขา แต่เหล่าสาวกกำลังมุ่งหวังการช่วยกู้ฝ่ายโลกจากแอกของโรมัน และพวกเขาไม่อาจทนต่อความคิดที่ว่าพระองค์ ผู้ซึ่งความหวังทั้งสิ้นของพวกเขาได้รวมศูนย์อยู่ในพระองค์นั้น จะต้องทนทุกข์ต่อความตายอันน่าอดสู

ถ้อยคำซึ่งพวกเขาจำเป็นต้องจดจำนั้นถูกขจัดไปจากความคิดของพวกเขา และเมื่อเวลาทดลองมาถึง ก็พบว่าพวกเขามีได้เตรียมพร้อม ความตายของพระเยซูได้ทำลายความหวังของพวกเขาโดยสิ้นเชิง ประหนึ่งว่าพระองค์มิได้ทรงเตือนไว้ล่วงหน้าเลย ฉะนั้น ในคำพยากรณ์นั้น อนาคตก็ถูกเปิดเผยไว้ต่อหน้าเราอย่างชัดเจน ฉะนั้น เช่นเดียวกับที่ได้ถูกเปิดเผยแก่เหล่าสาวกโดยพระวาระของพระคริสต์ เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาพระกรุณา และงานแห่งการเตรียมพร้อมสำหรับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก ก็ได้ถูกนำเสนอไว้อย่างชัดเจน แต่ชนหมู่มากกลับไม่มีความเข้าใจในความจริงสำคัญเหล่านั้นมากไปกว่ากรณีที่มีมันไม่เคยถูกเปิดเผยเลย ซาตานคอยเผ่าฉกฉวยความประทับใจทุกประการที่จะทำให้พวกเขามีปัญญานำไปสู่ความรอด และเวลาแห่งความทุกข์ลำบากจะพบว่าพวกเขามีได้พร้อมเลย” The Great Controversy, 595.

ณ เมืองซีซารียาฟิลิปปี ซึ่งคือปาเนียม ซึ่งอยู่ในข้อสิบสามถึงสิบห้า พระคริสต์ได้ทรงเริ่มสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับกางเขน อันเป็นการจำลองเชิงแบบอย่างถึงประวัติของการประจักษ์ที่เอ็กซีเตอร์จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ในตอนเริ่มต้นของขบวนการปฏิรูปของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น “เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง” ได้ถูกเปิดเผย และเมื่อสิ้นสุดขบวนการของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน “เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง” ก็ถูกเปิดเผยภายในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสี่สิบ

“วันนี้ โดยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์และของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ผู้สื่อสารซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งกำลังเรียกความสนใจของโลกที่กำลังมุ่งสู่การพิพากษา ไปสู่เหตุการณ์อันเคร่งขรึมซึ่งในไม่ช้าจะเกิดขึ้นอันเกี่ยวเนื่องกับชั่วโมงสุดท้ายแห่งเวลาทดลอง และการทรงปรากฏของพระเยซูคริสต์ในฐานะจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งหลาย” Prophets and Kings, 715, 716.

“เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดแห่งช่วงเวลาแห่งพระคุณ” คือเหตุการณ์ทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยออกในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสี่สิบ ในเศคาริยาห์บทที่สาม ได้มีการพรรณนาฉากสุดท้ายของการพิพากษาเพื่อการสอบสวนไว้ พระวิญญาณแห่งการดลใจทรงเชื่อมโยงพยานของเศคาริยาห์เข้ากับบรรดาผู้ที่ได้รับการประทับตราในเอเสเคียลบทที่เก้า

“ประชากรของพระเจ้ากำลังทอดถอนใจและร้องไห้เพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำกันอยู่ในแผ่นดินนั้น ด้วยน้ำตา พวกเขาเตือนคนอธรรมถึงอันตรายของตนในการเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระเจ้า และด้วยความโศกเศร้าเกินจะพรรณนา พวกเขาถ่อมตนลงต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าเนื่องด้วยการล่วงละเมิดของตนเอง คนอธรรมเยาะเย้ยความเศร้าของพวกเขา หัวเราะเยาะคำวิงวอนอันเคร่งขรึมของพวกเขา และถากถางสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าความอ่อนแอของคนเหล่านี้ แต่ความทุกข์ระทมและความถ่อมตนของประชากรของพระเจ้าเป็นหลักฐานอันชัดเจนอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ว่า พวกเขากำลังได้กำลังและความสูงส่งแห่งอุปนิสัยซึ่งสูญหายไปเพราะผลของบาปกลับคืนมา ก็เพราะพวกเขากำลังเข้าใกล้พระคริสต์ยิ่งขึ้น และสายตาของพวกเขาจับจ้องอยู่ที่ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์ของพระองค์ พวกเขาจึงมองเห็นความเป็นบาปอันเหลือล้นของบาปได้อย่างชัดเจนยิ่งนัก ความสำนึกผิดและการถ่อมตนลงของพวกเขาเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้ายิ่งกว่าจิตใจที่พึงตนเองและหยิ่งผยองของบรรดาผู้ซึ่งไม่เห็นเหตุให้ต้องคร่ำครวญ ผู้ซึ่งดูหมิ่นความถ่อมพระทัยของพระคริสต์ และอ้างว่าตนสมบูรณ์พร้อมทั้งที่ยังล่วงละเมิดพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความอ่อนสุภาพและความถ่อมใจเป็นเงื่อนไขของกำลังและชัยชนะ

มงกุฎแห่งสง่าราศีกำลังรอคอยผู้ที่ค่อมลงแทบเชิงกางเขน ความสุขมีแก่ผู้ที่โศกเศร้าเหล่านี้ เพราะพวกเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม”

“บรรดาผู้สัจย์ซื่อ ผู้ที่อธิษฐานอยู่นั้น ประหนึ่งว่าได้ถูกปิดล้อมอยู่กับพระเจ้า ตัวเขาเองไม่รู้เลยว่าตนได้รับการคุ้มครองไว้อย่างมั่นคงเพียงใด โดยการเร่ร่อนของซาตาน บรรดาผู้ปกครองแห่งโลกนี้กำลังแสวงหาที่จะทำลายพวกเขา แต่หากตาของพวกเขาถูกเปิดออก ดังเช่นที่ตาของผู้รับใช้ของเอลีซาถูกเปิดที่โดธาน พวกเขาจะเห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าตั้งค่ายล้อมรอบพวกเขาไว้ และด้วยความเจิดจ้าและสง่าราศีของทูตเหล่านั้น กองทัพแห่งความมืดจึงถูกยับยั้งไว้”

“เมื่อประชากรของพระเจ้าถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระองค์ วิงวอนขอความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ก็มีพระบัญชาตรัสว่า ‘จงถอดเสื้อผ้าที่สกปรกใสโครกออกจากเขา’ และมีพระดำรัสอันหนุนใจว่า ‘ดูเถิด เราได้ให้ความชั่วช้าของเจ้าผ่านพ้นไปจากเจ้าแล้ว และเราจะสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ให้เจ้า’ ฉลองพระองค์อันไรร่มลทินแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกสวมให้แก่บรรดาบุตรของพระเจ้าผู้ผ่านการทดลอง ถูกสลอลง แต่ยังคงสัจย์ซื่อ เหล่าคนหยิ่งมือที่ถูกดุหมื่นนั้นสวมอาภรณ์อันรุ่งโรจน์ และจะไม่ถูกมลทินด้วยความเสื่อมทรามของโลกอีกต่อไป ชื่อของเขาทั้งหลายยังคงอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ถูกจารึกไว้ท่ามกลางบรรดาผู้สัจย์ซื่อตลอดทุกยุคสมัย พวกเขาได้ต่อต้านเล่ห์กลของผู้สลอลง พวกเขามีได้ถูกเสียงคำรามของพญานาคทำให้หันเหไปจากความภักดีของตน บัดนี้พวกเขาปลอดภัยเป็นนิรันดร์จากกลอุบายของผู้ทดลอง บาปของพวกเขาถูกโอนไปยังผู้ก่อกำเนิดบาป และคนหยิ่งมือเหล่านั้นไม่เพียงได้รับการอภัยและการทรงรับไว้เท่านั้น แต่ยังได้รับเกียรติด้วย ‘ผ้าโพกศีรษะอันงดงาม’ ถูกสวมไว้บนศีรษะของพวกเขา พวกเขาจะเป็นดังบรรดากษัตริย์และปุโรหิตถวายแด่พระเจ้า ขณะที่ซาตานเร่ร่อนคำกล่าวหาและแสงจะทำลายคนหมู่นี้ ทูตสวรรค์บริสุทธิ์ซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็นได้ผ่านไปมา ประทับตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ไว้บนพวกเขา เหล่านี้แหละคือผู้ที่ยืนอยู่บนภูเขาศิโยนกับพระเมษโปดก โดยมีพระนามของพระบิดาเขียนไว้ที่หน้าผากของเขา เขาทั้งหลายร้องเพลงใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง เพลงนั้นซึ่งไม่มีผู้ใดเรียนรู้ได้ นอกจากหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้ซึ่งได้รับการไถ่ออกมาจากแผ่นดินโลก ‘คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ได้รับการไถ่มาจากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก และที่ปากของเขาไม่พบคำสลอลงเลย เพราะเขาไว้คำมั่นต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า”

“บัดนี้ได้บรรลุถึงความสำเร็จครบถ้วนแห่งถ้อยคำเหล่านี้ของทูตสวรรค์ว่า ‘บัดนี้โอ โยชูวาหาปุโรหิตเอ๋ย จงฟัง ทั้งท่านและบรรดาเพื่อนของท่านที่นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง ด้วยว่า ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา คือ กิ่งนั้นออกมา’ พระคริสต์ทรงได้รับการสำแดงว่าเป็นพระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยกู้ประชากรของพระองค์ บัดนี้เอง แท้จริงแล้ว คนที่เหลืออยู่เป็น ‘คนที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง’ เมื่อหยาดน้ำตาและความอภัยสแห่งการจารึกของเขาทั้งหลายแปรเปลี่ยนเป็นความชื่นบานและเกียรติยศเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและพระเมษโปดก ‘ในวันนั้น กิ่งของพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และผลของแผ่นดินโลกจะเลิศและงามสำหรับบรรดาผู้ที่รอดพ้นแห่งอิสราเอล และต่อมาจะเป็นว่า ผู้ที่เหลืออยู่ในศิโยน และผู้ที่ยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม จะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนที่ถูกจดชื่อไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิตในเยรูซาเล็ม” คำพยากรณ์ เล่ม 5, 474-476.

คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันในพระธรรมวิวรณ์คือกลุ่มเดียวกับของเอเสเคียลที่ได้รับการ “ประทับตรา” ขณะที่พวกเขา “ถอนหายใจและร้องไห้” เพราะเหตุที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่มีอยู่ในแผ่นดินนั้น

พวกเขาได้รับการประทับตราเมื่อได้รับอาภรณ์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์และมงกุฎสง่างาม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทน "กษัตริย์และปุโรหิต" ของเปโตร ผู้ซึ่งแต่ก่อนไม่ใช่ประชากรของพระเจ้า แต่บัดนี้ได้กลายเป็นประชากรของพระเจ้าแล้ว

แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่ทรงเลือกสรรแล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันเป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะของพระองค์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกาศพระคุณอันประเสริฐของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันอัศจรรย์ของพระองค์ ท่านทั้งหลายซึ่งในกาลก่อนมิได้เป็นชนชาติหนึ่ง แต่บัดนี้เป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว ซึ่งมีได้เคยได้รับพระเมตตา แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตาแล้ว ท่านที่รักยิ่ง ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายว่า ในฐานะเป็นคนต่างด้าวและคนแปลกถิ่น จงละเว้นจากตถุหาแห่งเนื้อหนังซึ่งต่อสู้กับจิตวิญญาณ จงประพฤติตนอย่างดีงามท่ามกลางพวกต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อเขากล่าวร้ายท่านว่าเป็นผู้กระทำความชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าในวันแห่งการเสด็จมาเยี่ยมเยียน 1 เปโตร 2:9-12.

บัดนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังเสียงของเราอย่างแท้จริง และรักษาพันธสัญญาของเราแล้ว ท่านทั้งหลายจะเป็นทรัพย์อันล้ำค่าของเราเหนือชนชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินโลกทั้งสิ้นเป็นของเรา และท่านทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรแห่งปุโรหิตสำหรับเรา และเป็นประชาชาติบริสุทธิ์ นี่คือถ้อยคำซึ่งเจ้าจะต้องกล่าวแก่บุตรหลานอิสราเอล อพยพ 19:5, 6

"ในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ พันธสัญญาของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ผู้รักษาพระบัญญัติ จะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ 'ในวันนั้น เราจะกระทำพันธสัญญาเพื่อพวกเขา กับสัตว์ป่าแห่งทุ่งนา กับนกในท้องฟ้า และกับบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน และเราจะหักค้อนธนู ดาบ และการสงครามออกไปจากแผ่นดิน และเราจะให้พวกเขาอนลงอย่างปลอดภัย และเราจะหมั้นเจ้าไว้กับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้กับเราในความชอบธรรม ในความยุติธรรม ในความเมตตาอันเปี่ยมด้วยความรัก และในความกรุณา เราจะหมั้นเจ้าไว้กับเราในความซื่อสัตย์ และเจ้าจะรู้จักพระยาห์เวห์"

"และต่อมาในวันนั้นจะเป็นดังนี้ เราจะฟัง พระยาห์เวห์ตรัส เราจะฟังฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์จะฟังแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกจะฟังข้าว ธรรมชาติแห่งเหล่าองุ่น และน้ำมัน และสิ่งเหล่านี้จะฟังอิสราเอล และเราจะหว่านนางไว้เพื่อตัวเราในแผ่นดิน และเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ไม่ได้รับความเมตตา และเราจะกล่าวแก่คนเหล่านั้นซึ่งมิใช่ประชากรของเราว่า ท่านทั้งหลายเป็นประชากรของเรา และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์' โยเซยา 2:14-23"

"ในวันนั้น ... คนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล และบรรดาผู้ที่รอดพ้นจากวงศัวานของยาโคบ ... จะฟังพาส์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ คือองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล อย่างสัตย์จริง' อีสยาห์ 10:20 จาก 'ทุกประชาชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกชนชาติ' จะมีผู้คนที่ยินดีตอบสนองต่อข่าวสารว่า 'จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว' พวกเขาจะหันเสียจากรูปเคารพทุกอย่างที่ผูกมัดเขาไว้กับโลกนี้ และจะ 'นมัสการพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย' พวกเขาจะปลดปล่อยตนเองจากสิ่งพินาศการทุกประการ และจะยืนอยู่ต่อหน้าชาวโลกเป็นอนุสาวรีย์แห่งพระเมตตาของพระเจ้า โดยเชื่อฟังชื่อเรียก้องทุกประการของพระเจ้า พวกเขาจะได้รับการยอมรับทั้งจากเหล่าทูตสวรรค์และจากมนุษย์ว่าเป็นผู้ที่ 'ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซู' วิวรณ์ 14:6-7, 12."

“ดูเถิด พระยาห์เวห์ตรัสว่า วันเวลานั้นกำลังมาถึง เมื่อคนโง่จะตามทันคนเกีย และคนย่าอุงจะตามทันคนหวานเมล็ดพืช และภูเขาทั้งหลายจะหยาดหยดเหล้าองุ่นรสหวาน และเนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป และเราจะนำเขลยแห่งประชากรอิสราเอลของเรากลับคืนมา และเขาทั้งหลายจะสร้างบรรดานครที่ร้างเปล่าขึ้นใหม่และเข้าอยู่อาศัย เขาทั้งหลายจะปลูกสวนองุ่นและติมเหล้าองุ่นจากสวนนั้น เขาทั้งหลายจะทำสวนและรับประทานผลของสวนนั้นด้วย และเราจะปลูกเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขา และเขาทั้งหลายจะไม่ถูกถอนขึ้นจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาอีกเลย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ อาโมส 9:13–15.” Review and Herald, February 26, 1914.

เป็นที่ประจักษ์ว่า

ตั้งแต่จุดเวลาที่คนรุ่นสุดท้ายซึ่งทรงเลือกไว้ในจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันได้รับการประทับตราแล้ว ก็ยังคงมีคนต่างชาติซึ่งสามารถได้รับอิทธิพลจากวิถีชีวิต (การประพฤติ) ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ในวันแห่งการเสด็จเยี่ยมของคนต่างชาตินั้นได้

“อำนาจและกำลังของมนุษย์มิได้สถาปนาคริสตจักรของพระเจ้า และอำนาจกับกำลังเหล่านั้นก็มิอาจทำลายคริสตจักรนั้นได้ คริสตจักรมิได้ตั้งอยู่บนศิลาแห่งกำลังของมนุษย์ หากแต่ตั้งอยู่บนพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิลานีรันดร์ และ ‘ประตุนรกจะมีชัยเหนือคริสตจักรนั้นหามิได้’ มัทธิว 16:18 การสถิตอยู่ของพระเจ้าทรงประทานความมั่นคงแก่พระราชกิจของพระองค์ ‘อย่าวางใจในเจ้านาย หรือในบุตรแห่งมนุษย์’ คือพระวาทะที่มาถึงเรา สดุดี 146:3 ‘กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและในความวางใจ’ อีสยาห์ 30:15 พระราชกิจอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการอันเป็นนิรันดร์แห่งความชอบธรรม จะไม่มีวันสูญสิ้นไปเป็นอันขาด พระราชกิจนั้นจะดำเนินต่อไปจากกำลังสูงกำลัง ‘มิใช่ด้วยฤทธิ์เดช และมีใช่ด้วยกำลัง หากแต่ด้วยพระวิญญาณของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้’ เศคาริยาห์ 4:6”

พระสัญญาที่ว่า “มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้; มือของเขาจะกระทำให้สำเร็จด้วย” ได้สำเร็จเป็นจริงตามตัวอักษร ข้อ 9 “บรรดาผู้อาวุโสแห่งพวกยิวก็ได้ก่อสร้าง และพวกเขาจำเจริญขึ้นโดยการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรของอิดโด และพวกเขาได้ก่อสร้างและกระทำให้สำเร็จ ตามพระบัญชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล และตามพระบัญชาของไซรัส และดารีอัส และอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย และพระนิเวศนี้ก็สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ [เดือนที่สิบสอง] ซึ่งเป็นปีที่หกแห่งรัชกาลของดารีอัสกษัตริย์” เอสรา 6:14, 15” ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, 595, 596.

ข้อสิบสามถึงสิบห้าเป็นภาพแทนเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ที่นำไปสู่การสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลองสำหรับผู้รักษา วันสะบาโต ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ทั้งยังเป็นภาพแทนขั้นที่สามจากสามขั้นในข้อสิบของดาเนียลบทที่สิบสอง ข้อสิบเป็น “การชำระให้บริสุทธิ์” ข้อสิบเอ็ดและข้อสิบสองเป็นภาพแทนของ “การทำให้ขาว” และข้อสิบสามถึงสิบห้าเป็นภาพแทนบททดสอบขั้นซี้ขาด ซึ่งพรหมจารีผู้รักษาวันสะบาโตถูก “ทดลอง”

สารภายในในพระธรรมดาเนียลนั้นถูกแทนด้วยนิมิตแห่งแม่น้ำอูลในบทที่เจ็ดถึงบทที่เก้า และสารภายนอกนั้นถูกแทนด้วยนิมิตแห่งแม่น้ำฮิดเดเคลในบทที่สิบถึงบทที่สิบสอง บทที่สิบสองเป็นจุดสุดยอดของทั้งนิมิตภายในและภายนอก

และนำเสนอวิธีการที่พระคริสต์ทรงยกขึ้นและทรงชำระคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันให้สะอาด

ข้อที่สิบถึงข้อที่สิบหกเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของข้อที่สิบ ตั้งแต่ปี 1989

จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ของข้อที่สิบเอ็ดและสิบหก ข้อพระคัมภีร์ที่สอดรับเข้ากับประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่นั้น เป็นตัวแทนของความสำเร็จลุล่วงอันสมบูรณ์ของข้อที่สิบในบทที่สิบสอง

คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และถูกกระทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีผู้ใดในบรรดาคนอธรรมที่จะเข้าใจ; แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาเนื่องนิตย์จะถูกยกเลิกไป และสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรังเปลาจะถูกตั้งขึ้น จะมีอยู่หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน ดาเนียล 12:10-12

“คนมีปัญญา” ผู้เข้าใจข้อสิบถึงข้อสิบหก และผู้ซึ่งได้รับการประทับตราทั้งในทาง “สติปัญญา” และในทาง “จิตวิญญาณ”

คือผู้ที่เข้าใจข่าวสารเชิงพยากรณ์ภายนอกซึ่งเป็นตัวแทนอยู่ในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อสิบ และพวกเขาได้ตั้งมั่นลงในความเข้าใจนั้นในทาง “สติปัญญา” ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ ส่วน “คนมีปัญญา” คือผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยข่าวสารภายในซึ่งเป็นตัวแทนโดยวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด ข้อสิบเอ็ด และพวกเขาได้ตั้งมั่นลงในประสบการณ์นั้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์.

ผู้ที่ “ฉลาด” คือบรรดาผู้ซึ่งได้รับ “พระพร” อันสัมพันธ์กับการ “คอยท่า” ซึ่งเป็นเครื่องหมายระบุว่าคนหนึ่งแสน สหมีนีสัพพันคือผู้ที่ทำให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นสำเร็จบริบูรณ์อย่างสมบูรณ์แบบและเป็นที่สุด วิวรณ์ สิบเอ็ด ข้อสิบเอ็ด มาถึงในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 ฉะนั้นจึงเป็นเครื่องหมายของ “วาระสุดท้าย” เมื่อดาเนียลและวิวรณ์ได้กำหนดไว้ด้วยพยานสองคนว่า ความรู้ที่เพิ่มขึ้นซึ่งถูกเปิดเผยในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 นั้น ซึ่งบ่งถึงกระบวนการประทับตราของคนหนึ่งแสนสหมีนีสัพพัน สิบเอ็ดบวกสิบเอ็ดเท่ากับยี่สิบสอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการรวมกันระหว่างความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ และบรรดาผู้ที่ผ่านกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์สามขั้นตอนอันก่อให้เกิดคนหนึ่งแสนสหมีนีสัพพันนั้น ถูกระบุไว้ในดาเนียล สิบสอง ข้อสิบสอง ซึ่งเป็นอิกลายเซ็นหนึ่งของพัลโมนี เพราะสิบสองคูณสิบสองเท่ากับหนึ่งแสนสหมีนีสัพพัน

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป.